

התורה פתחה בי כי טוב, איך אני מתחברת להתישב עם אות רע?

אמר לה: שובי למקומך, שהרי את צריכה אותה, שהרי האדם שאני רוצה לברא בכם, שתיכון נכללים יחד ויברא, אבל את לימן, והוא לשמאל. ואז שבו והתישבו זו עם זו יחד.

באותה שעה הפריד אותם הקדוש ברנך הוא, וברא אותן את כל אחת ואחת ימים ושנים ידועות, אלו לימן ואלו לשמאל. אלו של הימן נקראים ימי הטוב, ואלו של השמאל נקראים ימי הרעה. ועל כן אמר שלמה, עד אשר לא יבאו ימי הרעה, שאלו סוככים את האדם בחטאיו שהוא עשה. כיון שנבראו ימים של טוב וימים של רע, אזי שבו והתישבו להכליל באדם.

ומשום כך אמר דוד, (תהלים מט) למה אירא בימי רע עון עקבי יסובני. ימי רע ודאי, וזה הסוד. אלו נקראים ימי רעב, שנות הרעב, ואלו נקראים ימי השבע, שנות השבע.

יסוד הדבר - שלא להוציא את מעין הברית הקדוש בימי הרעב, בשנת הרעב. ומשום כך יוסף, שהוא סוד הברית, סתם את מעינו בשנת הרעב ולא נתן לו מקום לרבות בעולם. וזה צריך לאדם, שפאשר שולטת שנת הרעב, שישתם את מעין הברית קדש שלו כדי שלא יתן לו מקום לרבות בעולם.

רבי שמעון אמר, סוד זה הוא סוד עליון. בשנת הרעב הריא, כיון שהיא שולטת, צריך לסתם את מעינו, משום שאם אינו סותם אותו, גורם למשך רוח לאותו הנולד מהצד ההוא, ונותן

היך אנא מתחברא לאתיישבא באת רע. אמר לה, תוב לאתריך, דהא את צריך לה. דהא בר נש דאנא בעי למברי בכון, תרוויכו אתפליל כחדא, ויתברי. אבל את לימינא, ואיהי לשמאלא. וכדין תבו ואתיישבו דא בדא כחדא.

בההיא שעתא פריש לון קדשא ברין הוא, וברא לון לכל חד וחד, יומין ושנין ידיען. אלין לימינא ואלין לשמאלא. אלין דימינא, אתקרון ימי הטוב, ואלין דשמאלא אתקרון ימי הרעה. ועל דא אמר שלמה, עד אשר לא יבאו ימי הרעה. דאלין מסחרין ליה לבר נש בחובוי דאיהו עביד. כיון דאתקרון יומין דטוב, ויומין דרע, כדין תבו ואתיישבו, לאתפללא בהו כבר נש.

ובגניי כף אמר דוד, (תהלים מט) למה אירא בימי רע עון עקבי יסובני. ימי רע ודאי. ורזא דא, אלין אקרון ימי רעב, שנין דרעב, ואלין אקרון ימי שבע, שני שבע. ורזא דמלה, דלא לאפקא מבועא דברית קדישא, ביומי רעב, בשנת הרעב. ובגין כך יוסף דאיהו רזא דברית, סתים מבועיה בשנת הרעב. ולא יהב ליה דוכתא לאסגאה בעלמא. ודא בעי ליה לבר נש, דכד שלטא שנת הרעב, דיסתים מבועא דברית קדישא דיליה. בגין דלא יהב ליה דוכתא לאסגאה בעלמא.

רבי שמעון אמר, רזא דא איהו רזא עלאה. בההיא שנת הרעב, כיון דאיהי שלטא, בעי לאסתמא מבועיה. בגין דאי לא סתים ליה, גרים לאמשכא רוחא לההוא ולדא מההוא סטרא. ויהיב דוכתא לההוא סטרא למפשי בעלמא, סטרא דמסאבא בסטרא